

ΕΡΩΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΦΙΛΙΟΥ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΩΝ ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΜΕΝΩΝ

Ο Αιμίλιος του Ρουσσώ είχε κι αυτός σαν το Λεάνδρου άγαρμυχή, και γίνεται εύτυχης με το παραμυζήτο.

«Όταν εκείνη τον άφηνε να την πιάσει μπράτσου στον περίπατο, μόλις του μάει να σφίξει λίγο το χέρι του πάνω στο στήθος της. Κάποτε του μάει να φέρη στα χείλη του την άκρη του φορμαγιώ της...»

μάς περιγράφει τους συζύγους να ζουν συνήθισι ο ένας τον άλλο, κι από ερωτευμένους άζωγα.

«Είπε πρώτ. Ο σύζυγος κτυπάει τη σύζυγο του που κοιμάται. Ή έξοχο θεάμα γι' αυτόν. Ή Ζινάϊδα έχει παραμερίσει το σκέπασμα πάνω στον ύπνο της. Έκείνος ρίχνει τα μάτια του στον κάτασπρη λαιμό της, ακορπάει ροδόφυλλα πάνω στο στήθος της και ξαναπέφτει στην άγκαλιά της. Ή Ζινάϊδα μ' ένα φιλι στο στόμα ξυπνάει κι' άνασταίνει...»

Επίσης μεταξύ των άραβωνιασμένων, ή νέα, όσα κι' άν ποδή κι' μάτη την ερωτική εύτυχία, δέν προζοφεί πολύ, κι' ο νέος από φόβο μήν την δεσφραστήσει, στένεται επιφειλιωτικώς κι' την παραμυζεί να τον επιτρέψη το παραμυζώτερο χάδι.

Ή νέα άποφείγει το φιλι στα χείλη, κι' άν μιά φορά εύπονησθήκει και το δοκιμάσει, τραλλιάινεται για το καινούργιο αυτό ερωτικό φιλι, μεθάει από τη γλύκα του, που της γενεφώνει δολόζηλο τον έρωτα. Το φιλι αυτό την κάνει να λιώνη από εύτυχία.

Να μιά σχετική περιγραφή: «Την παρακάλεσε με φωνή κλαυμένη κι' αυτή συγκινήθηκε, υποχώρησε, τα χείλη τους ενώθησαν ξείλα, φευγαλέα, σε γλυκά ύπεροχα φιλιλά! Έμειναν έτσι στομα με στόμα ρουφώντας ο ένας την άναπνοη του άλλου, με τα μάτια κλειστά, άκίνητοι, γλωσσι, σαν άρρωστοι θείρα.»

«Όταν έχωρήθησαν, δέν κωταθόνισσαν στα μάτια. Σαν τραμαγμένο ζαρκαδι, ή Λουίτσα τόδασε στα πόδια. Ο Ίάκκοβος ένιωθε άκουα τη γλύκα από το άδωο κι' άνήξερο φιλι έκείνο της άραβωνιαστικιάς του, γλύκα που δέν το έδωσαν ποτέ τα τεχνικά φιλιλά της τρελλής της τους.»

Τά φευγαλέα, τά τρωμιολιστικά και γρήγορα φιλιλά των άραβωνιασμένων έχουν μιά χάρι που λείπει από τάλλα. Έχουν τη γλύκα του άπαγορευμένου καρπού.

Ή ώρα που όλα θα τους επιτραπούν δάρθη, θα περάσει και δέν θα ξανάσθη πεία.

Ή Γουλιάμ που γράφει παραπάνω στην έγγαμο φίλη της για τα πρώτα δήματά της στη μηνηστία, να τί γράφει μετά το γάμο της:

«Θα θυμόμαι πάντα τ' άδωα δείγματα της άμοιβαίας συμπάθειας μας, τα έκαφρα έκείνα χάδια που με παρακάλεσε τόσο ελογερα να του επιτρέψω και που έγω του άρνούομαι με τόσο κόπο, και τάπειρι με τόσο λαχτάρα!...»

«Όσο εύτυχισμένη ήμουνη τότε, περιμεινόντας ποτε να του τα επιτρέψω όλα, και να τ' άπολαύω όλα! Τά φιλιλά έκείνα τ' άδωα και οειλά ήσαν για μένα αλη ή χάρι του έρωτα.»

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΩΝ ΠΑΝΤΡΕΜΜΕΝΩΝ

- Το πρώτο φιλι του συζύγου είναι φιλι άναπημένου
- Το δεύτερο φιλι είναι φιλι κυρίου
- Το τρίτο φιλι είναι φιλι φίλου
- Τά άλλα είναι φιλιλά άδιάφορα.

Τά πρώτα χάδια του συζύγου είναι φλογορά. Ή συζύγου τον κρατεί την καρδιά του και τις άσθήσεις του. Ο Κροεμπιγιόν από «Ναύ της Αφροδίτης», στο ερωτικό του βιβλίο, με δύναμη και λεπτότητα περιγράφει τις πρώτες θωπιές ενός ζεύγους. Αλή ή περιγραφή έχει γίνει από έναν αντίζηλο, που κραμιμένος παρακολούθεσε τά πάντα.

«Έκείνη τη στιγμή δέν άκουγα τίποτ' άλλο από τον ψίθυρο πνιγμένον στεναγμών. Ο Φιλέας έκόλλησε το στόμα του στο στόμα της Ζινάϊδας, που ώρμησε στην άγκαλιά του συζύγου της. Ο έρωτας και ή λίγη ντροπή που έννοιωσε την κανον ώμορφότερη. Ο Φιλέας και ή Ζινάϊδα, άκίνητοι και οι δύο, άνασαιόντας ο ένας του άλλου την ψυχή, φαίνονταν κουρασμένοι από τά φιλιλά τους.»

«Ο Φιλέας, άφο? έμεινε λίγο λαγγυμένος στο στήθος της Ζινάϊδας, σπρωγμένος από καινούργιους πόθους, την έκύτταξε με θάυμα που εξέφραζε το ερωτικό μεθύσι της καρδιάς του. Τότε την ξαναπήρε στην άγκαλιά του.»

«Ο έρωτας κι' ή ντροπή επάλειψαν άκουα την καρδιά και στη ματιά της Ζινάϊδας. Δέν έτολμώσεν άκουα να κτυπάει το Φιλέα στα μάτια να του άναπέδιδε με τρυφερότητα τις θωπιές που της έκανε. Ήθελε και δέν ήθελε, εκρυβε μιάν ώμορφιά της για ν' άποκαλύψη μιάν άλλη, άπαυθόσε με φρίκη και τραβόσε με ήδονη.»

Έτσι είναι τά πρώτα φιλιλά του συζύγου στην σύζυγο, αληθινά ερωτικά φιλιλά. Αργότερα, ο ίδιος άδιάκριτος μάρτυρας

«Παρ' όλα τάτα ο Μιστέλι λέει χαίρει τά σομιά αυτά λόγια: «Μην προκαλείς στη σύζυγο σου πόθος που δέν ίκανοποιάται με τά συζυγικά φιλιλά σου και με τη σπαργη της συζύγου για το παιδι της. Ια φιλιλά σου ναίνε ελογερα μα και άγνα. Ιη γυναίκα που παντρεύεται κράτα την έρωτευμένη, κάνει την σύζυγο σου, μα όχι έρωτευμένη σου, άν δέν σεξ να μετανοήσής μια μέρα πικρά.»

Άλλος σοφός λέει για την συζυγική άγάπη:

«Ή τιμότης, ή άφρη, μερικά προσήματα, ή συμφωνία των χαρακτήρων, άρκούν σ' ένα άτυρονο. Από μια τέτοια άρμονική ένωση θα γεννηθή μιά τρυφερη προσήλια, που δέν είναι, κυρίως είπειν, έρωτας, μα είναι ένα αίσθημα επίσης ευάριστο και πιο διαρκές. Ο έρωτας συνδεύεται από τη συνεχή άνησυχία της ηθέλιας, που δηλητηριάζει το νύμφη, γιατί ο γάμος είναι ένα καθέσως ήσυχης άπολαύσεως και ήρεμίας. Δέν παντρεύονται οι άνθρωποι για να μην κάνουν άλλη δουλειά παρα να σκέπτανται ο ένας τον άλλο, μα για να εκπληρώσουν εβουλεύονται τα καθήκοντα της κοινωνικής ζωής, να κυβερνήσουν άρμόνια το σπίτι και ν' ασφραύουν καλά τα παιδιά τους.»

Τί καινά συνταγή! Ο γάμος, άμα τον πάρει κανείς έτσι, εν' ένας θεσμός λογικός, μα άσχημώς είναι μιά άνοστη και άναρη περιπέτεια.

Όχι, δέν έχουν όλη την ίδια γνώμη για το γάμο. Ο Ρουσσώ, σ' ένα ποιήμα του προς τη γυναίκα του, λέει:

«Τρέμω από έρωτα μέσα στην άγκαλιά σου, γυναίκοδλα μου, μα είπ' εύχαριστήμένος. Κι' άλλο στον κόσμο δέν ποθώ, παρα φιλιώντας με στο πούσα, να μου δίνης την καρδιά σου.»

Άλλος ποιητής βάσει στο στόμα του συζύγου, που γυρίζει κουρασμένος το θανάτο στο σπίτι, τα ήπεροχα αυτά λόγια:

«Σου φέρνω την πληγωμένη μου καρδιά να τη γιατρέψης. Τα μάτια μου κουρασμένα από το θέαμα ανθρώπων και πραγμάτων, προτού ν' άναπαυθούν κάτω από τις κλειστές βλεφαρίδες, έχουν ανάγκη γλυκειάς και καταπραυντικής άγάπης. Κάνε με να λημονήσω το μόχθο της ζωής, την κούραση της διοπάλης, βάλε τ' άπαλο σου χέρι στο μέτωπό μου και παρηγάρα με, χρυσή μου γυναίκοδλα, με τά γλυκά φιλιλά σου.»

Φιλιλά γλυκά και ήρεμα. Φιλιλά χωρίς νυστήριο και φόβο, χωρίς καινούργιες καθεμέρα λαχτάρες. Μεθύσι ήσυχου κι' εύτυχισμένου, άγάπη ξεχρηλι από εμπιστοσύνη και εύτυχία, αυτός είναι ο έρωτας μεταξύ των άγνων συζύγων.

ΤΟ ΑΠΗΓΟΡΕΥΜΕΝΟ ΦΙΛΙ

Τοσο εύχρησιστε τώρα στο άπηγορευμένο φιλι.

Ο ποιητής Λαμαρτινός γράφει σχετικά στο «Μοιάση» του:

«...Έλα, πολυαγαπημένο μου! Έτοιμάσα το σπίτι μου για σενα. Μ' άδωη το άρωμάτισα κι' έστρωσα πολύτιμο χαλί για να σε δεχτώ, καλέ μου. Άναφα τη λάμπα της καλή, από γυαλιστερό άλάσαστρο. Ο άφέντης μου που με διάφυγε το πρωί για τα γήματα του...»

Κι' ενώ αυτός θα παζαρεύη εκεί τις έληές του, έμει? τις μεθύσομε από τους πόθους μας.

Τί είναι λοιπόν αυτό τ' άπηγορευμένο φιλιλά;

Μας το λέει και πάλιν ο Λαμαρτινός:

«Πονεμένα φιλιλά, ποθούν την άρμυρη γεύση των δακρύων.»

Άλλοι λένε επίσης ότι τά άπηγορευμένα φιλιλά ζάλλζουν σαν διεγερτικό ποτό.

Όποσώδηποτε ό,τι κι' άν είναι αυτό το μεθύσι, είναι πολύ κοινό, γιατί ο άπηγορευμένος έρωτας είναι μονόδα που κωλοφοφεί πολύ από χέρι σε χέρι σε πολλά χείλη έδοκίμασαν τη γλύκα των φιλιών του.

Είνε μεθυστικά τά φιλιλά του, αλλά ή πάρηχει και κάπουα πικράδα μέσα τους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

